treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 452 | Barcelona, 25 d'Octubre de 1976 | Preu, 10 pessetes

"JA SOC LEGAL"

En sortir del Palau de Justícia

LA LLIBERTAT DE GREGORI LOPEZ RAIMUNDO, UNA GRAN VICTORIA POLITICA.

"Ja sóc legal" digué el nostre secretari general en sortir, en llibertat, del jutjat de guàrdia, després de la seva detenció. Aquest és, efectivament, el resultat de l'agressió policíaca contra el PSUC. Gregori López Raimundo ha normalitzat la seva situació.

"He dit que ja sóc legal -digué Gregori als periodistes- en sentit ampli perquè, al jutge, vaig donar-li el domicili, el de Teresa Pàmies i el dels meus fills, i allà enviarà els papers

(passa a la pàg. 2)

L'abraçada del seu fill Sergi

A l'exposició Tàpies, de la Fundació Miró, amb el pintor | (Fotos "Treball")

declaracions a "treball"

Després del seu alliberament, Gregori López Raimundo ha fet a "Treball" la declaració següent:

En nom del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i a títol personal, agraeixo profundament la reacció solidària a la meva detenció dels dirigents de tots els partits integrants del Consell de Forces Polítiques de Catalunya, de l'Assemblea de Catalunya, de Comissions Obreres, d'altres organitzacions, entitats i moviments de masses, així com de personalitats tan allunyades de la ideologia del PSUC, com el cardenal Jubany o bé el senyor Pere Duran i Farrell, que van intervenir per la meva llibertat prop del Governador Civil.

Vull fer arribar també la meva salutació emocionada als companys -entre aquests els periodistes- i amics que m'esperaven a l'entrada i sortida del jutjat. La seva amistat i apreci compensen a bastament les dificultats que a vegades la clandestinitat, en la qual m'he vist obligat a viure prop de 28 anys, comporta.

Agraeixo també, i molt especialment, la solidaritat dels militants del PSUC i dels obrers i demòcrates que es varen mobilitzar tot seguit a fi de reclamar la meva llibertat. A tots voldríem fer saber que m'esforçarè per fer honor a la seva actitud generosa, treballant per la unitat dels treballadors i democràtes de Catalunya i de tots els qui desitgen un canvi democràtic sense violències

(passa a la pàg. 2)

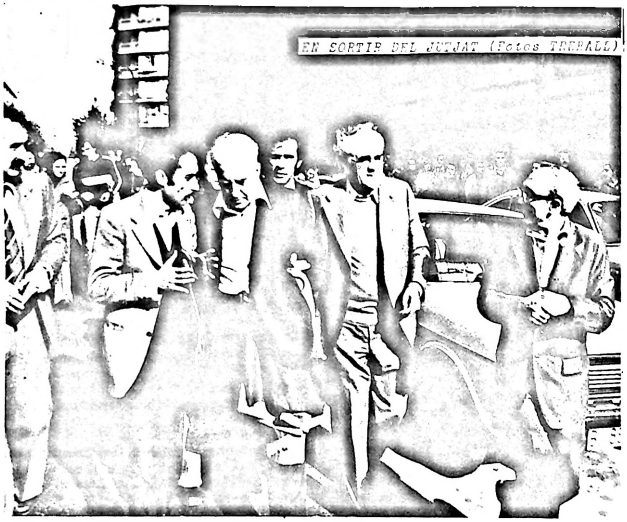

NINGU NO RESTA INACTIU DAVANT LA DETENCIO

UNA GRAN VICTORIA

(Ve de la pàgina 1)

del cas. Des del moment en què el jutge accepta el meu nom i el domicili vol dir que ja no sóc un ciutadà clandestí com ho he estat en aquests darrers vint-i-vuit anys".

Quan es conegué la seva desaparició -no sabíem de primer si era detingut o havia estat víctima d'un segrest- el Partit es posà dempeus. Milers de militants es mobilitzaren a tot Catalunya: la resposta, ferma i serena, s'expressà a les fàbriques i les barriades i sortí al carrer. Totes les forces polítiques catalanes, personalitats, organismes i associacions de tota mena van fer costat al PSUC. Les proves de solidaritat es multiplicaren per minuts. L'exigència de llibertat per en Gregori López Raimundo es convertí en un exigència nacional, sentida abastament, responsablement assumida.

Les iniciatives sorgien espontàniament. El Comitè de Barcelona edità mig milió de pasquins ; al Baix Llobregat hi hagué aturs a diverses empreses, cotxes amb altaveus recorregueren els carrers cridant a la mobilització; a moltes empreses i a la universitat es celebraren assemblees... Els diferents comitès del Partit, a Barcelona, i a comarques, preparaven manifestacions i accions de tota mena, enfortits per la solidaritat que rebien arreu. Del poble, de les forces polítiques i socials, de personalitats i ciutadans anònims.

"Van tractar-me bé. M'interrogaren durant quatre o cinc hores el cap i el subcap de la Brigada Social -diu en Gregori- i també el responsable de les investigacions de les organitzacions comunistes. Estaven molt interessats per les àctivitats meves que han ressenyat els diaris. Jo els vaig respondre que era el secretari general del PSU de Catalunya i que em responsabilitzava de tot el que feia referència a aquesta organització des del 1955, però que no diria res més".

I a primera hora de la tarda, un dia després de la seva detenció, Gregori era ja al carrer, lliure i "legal". El jutge va dir-li: *"La seva activitat no és legal però és legítima"*. La trajectòria del PSUC i la seva força, la personalitat del seu secretari general, la solidaritat política dels autèntics representants del poble, l'havien legitimat.

La detenció, feta per decapitar el PSUC, es tornava contra els seus autors. Gregori era un detingut incòmode. Més que això: Gregori i el PSUC eren al centre de la vida política catalana. Quina manera d'aïllar els comunistes!.

L'esperàvem a les quatre al jutjat de guàrdia, però hi anà abans de les 2. A aquesta hora, ja, alguns centenars de companys l'abraçaven emocionats. *"Se sent, se sent, Gregori està present"*. I també: *"Si, si, si, llibertat, amnistia, PSUC"*.

Acabaven així hores d'intranquil.litat i fins i tot d'angoixa quan, en afirmar la policia, de matinada, que el secretari general del Partit no estava detingut, temèrem el pitjor.

declaracions a "treball"

(Ve de la pàgina 1)

que porti a la reconciliació en la llibertat, de tots els espanyols, a la recuperació de l'autogovern per al poble català, a partir dels principis de l'Estatut del 32, i a l'obertura d'un procés constituent, que suposi l'exercici de la sobirania per a tots els pobles d'Espanya.

"L'HEM ALLIBERAT!"

La tensió produïda per la detenció del nostre secretari general, demostrà, al Baix Llobregat, que el company Gregori era més que un nom mític o el símbol d'una força consistent: els crits de "l'hem d'alliberar!", pronunciats per veus d'homes nascuts a Montilla o a Osca, a Don Benito o a Jerez, a Menàrguens o a Ubeda, palesaven la fidelitat de classe de tot un seguit de pobles a favor dels lluitadors antifranquistes. La rapidíssima mobilització popular, mitjançant l'acusador "temps lliure" dels parats o la representativitat conquerida dels càrrecs sindicals, fent ús dels cotxes amb megàfons, convocant assemblea a moltes fàbriques, *fent carrer*... és una lliçó que hauran d'aprendre els qui volen emmanillar la força incontenible de la lluita popular.

Més enllà dels límits estrictes del nostre partit, els lluitadors del Baix han donat una altra mostra de combativitat solidària, de dignitat obrera i democràtica.

"Tota la nit hem estat fent gestions, va dir Antoni Gutiérrez als periodistes, i a les nou del matí hem anat al jutjat però tampoc no en tenien notícies. Llavors s'ha reunit l'executiu i ha decidit de donar la notícia a l'opinió pública i hem establert relacions amb els nostres aliats de l'Assemblea de Catalunya, el Consell de Forces Polítiques i d'altres, i també hem portat la notícia a tots els sectors del Partit. Cal reconèixer que hem trobat un gran ressò i que des de tots els angles s'han fet gestions. Hem manifestat que no estàvem disposats a acceptar aquesta agressió. L'executiu s'ha reunit al mateix local que ahir, prop d'on va fer-se la detenció de Gregori, per demostrar que no tenim por. Hem connectat amb València, Andalusia i d'altres llocs de l'Estat espanyol i també hem connectat amb el PCI, el PCF i el PCE. Mentre érem reunits ha arribat Gregori, ja lliure".

Lliure per a seguir lluitant per la llibertat, per a seguir al capdavant del PSUC en el combat per l'amnistia sense exclusions. Lliure per a contribuir des de les seves responsabilitats polítiques a guanyar la democràcia per al nostre poble.

Gregori, declarant al Palau de Justícia

Dies 6,7 i 8

DIADES DE MOBILITZACIO

La XXI Sessió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya acordà de celebrar -com dèiem al darrer número de TREBALL- el cinquè aniversari de la seva constitució,promovent *"unes diades de mobilització popular pacífica i de lluita descentralitzada,els dies 6, 7 i 8 de novembre,en el marc del rebuig del reformisme i de reafirmació de la seva alternativa democràtica concretada en els quatre punts programàtics i en el Manifest per la Ruptura".*

La importància d'aquesta convocatòria no pot escapar a ningú: Primerament pel seu contingut unitari de masses en la lluita per la ruptura, en un moment caracteritzat pels intents del reformisme de trencar la unitat política i atreure quantes més forces millor cap al procés electoral falsejat que proposa el govern, aïllant així les forces més conseqüentment democràtiques.En segon lloc perquè és una expressió solidària davant la repressió que pateix el País Basc, repressió que tendeix a aïllar-lo de les resta de les nacionalitats, pobles i regions d'Espanya en la lluita comuna per la ruptura, i a dificultar la comprensió de les necessitats unitàries per a la consecució de les seves justes aspiracions nacionals.

Per altra banda, les diades dels 6,7 i 8 cobren especial significació en la perspectiva de la convocatòria del moviment obrer i, sense desnaturalitzar les seves característiques pròpies, pot ser una bona preparació per a l'èxit de la jornada.

Entre les activitats programades per l'Assemblea,volem destacar especialment l'acte central a realitzar el dia 7 a Vilanova i la Geltrú. Aquest acte vol subratllar el caràcter popular i de masses de les mobilitzacions, caràcter que tingueren ja d'altres convocatòries de l'Assemblea,que van demostrar el seu arrelament i la seva capacitat de mobilització de sectors molt amples del nostre poble.

No es tracta,doncs, d'una acció purament testimonial protagonitzada per minories, sinó d'una autèntica mobilització de masses, ferma, serena, responsable i pacífica, que permeti expressar els anhels de democràcia i de llibertat de tot el poble.

I això, sense menysprear els actes locals i comarcals, descentralitzats, a celebrar els dies 6 i 8, que cal empènyer unitàriament sobre el contingut polític dels quatre punts programàtics de l'Assemblea i del 'Manifest per la ruptura"

Com digué un delegat a la sessió de la Permanent, *"ni una sola de les organitzacions o associacions pertanyents a l'Assemblea de Catalunya haurà de quedar sense el seu acte polític propi, per modest que sigui".*

SERVIR REALMENT CATALUNYA

Amb aquest títol, Jordi Solé Tura, membre del Comitè Executiu del P.S.U.C., ha escrit, al diari AVUI, un article que expressa la posició del partit davant l'actitud d'aquells que preconitzen una política de negociació per separat i, més concretament, polemitza amb el senyor Anton Canyelles, dirigent d'Unió Democràtica de Catalunya, autor d'un article al CORREO CATALAN que defensa aquesta posició amb el pretext de servir Catalunya amb realisme. Solé Tura diu, entre altres coses:

"Què ha de negociar aquest òrgan pactant català amb el govern de Madrid? Segons l'articulista, els temes de negociació són tres: la llei electoral, l'efectiva igualtat d'oportunitats per als partits polítics i la forma d'establir el control d'aquesta igualtat i dels seus resultats. En cadascun d'aquests capítols -afegeix l'articulista- Catalunya té reivindicacions específiques pròpies. I com a exemples cita les següents: l'establiment d'un percentatge mínim per a ésser present al Parlament que no exclogui els partits de base catalana i les condicions d'accés d'aquests mateixos partits a l'ús de la televisió.

Això és tot. I d'aquest tot desapareixen, entre altres coses, dues qüestions t an decisives com l'exigència d'amnistia i el restabliment provisional de l'Estatut del 1932.

I, d'aquesta constatació, surt inevitablement una pregunta: si la negociació per separat exigeix l'abandó de l'exigència de restabliment de l'Estatut, és realment la negociació per separat allò que convé a Catalunya?

Negociar per separat és afeblir la unitat de l'oposició a nivell de tot l'Estat i és, per tant, afeblir la força que pot presentar una alternativa global al r eformisme governamental.

Se'm dirà, potser, que la negociació per separat es justifica ara més que mai per les dificultats i feblesses de la mateixa Coordinació Democràtica. Però jo diria, al revés, que una bona part d'aquestes dificultats i feblesses són degudes, precisament, a l'actitud de les forces que a Catalunya o en altres llocs mantenen una actitud de negociació per separat.

En tot cas, que Coordinació Democràtica tingui problemes no és cap bé per a la causa de la democràcia i,per tant, no ho és que hi hagi problemes en qualsevol altra instància unitària d'una nacionalitat o regió o que sorgeixin dificultats per a una efectiva coordinació de totes les instàncies unitàries,a nivell de l'Estat espanyol.

(Passa a la pàg. següent)

Servir realment...

(ve de la pàg. 3)

D'altra banda, és prou evident que negociar per separat amb un govern com l'actual és negociar, sense força, amb un interlocutor que no pot ni vol acceptar l'exigència de l'Estatut de 1932.

Però plantejar-se ja des d'ara anar a unes eleccions com aquestes sense enfortir els òrgans de l'oposició, sense resoldre prèviament la qüestió de l'amnistia i sense demanar ni tan sols garanties d'un govern provisional català en el marc de l'Estatut és acceptar d'entrada que les eleccions siguin limitades, que les eleccions es facin en el marc de l'actual sistema i de l'actual legalitat institucional. I això sense cap contrapartida, perquè el més probable és que unes eleccions fetes en aquestes condicions siguin capitalitzades per les forces franquistes o neofranquistes, amb la conseqüent transformació d'una part de l'actual posició democràtica -la que accepti les eleccions limitades- d'oposició al sistema en oposició dins el sistema.

En aquest sentit m'agradaria saber si és o no una casualitat que a l'article en qüestió es demani la igualtat d'oportunitat per als partits polítics i no per a tots els partits polítics.

Decidir la negociació per separat, només des de Catalunya, no solament és utòpic. Es condemnar-se a la impotència i afeblir la capacitat negociadora de

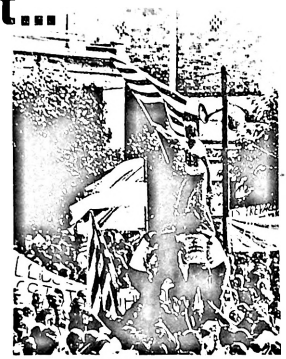

l'òrgan o dels òrgans capaços d'impulsar-la a nivell de tot l'Estat.

Catalunya ha d'ésser present en aquesta negociació. Però no al marge dels instruments que puguin representar l'oposició en el seu conjunt, sinó amb ells, aportant a les instàncies unitàries tot el pes que li dóna la mobilització popular entorn de l'exigència de llibertats democràtiques i nacionals.

En canvi, negociar per separat i rebaixar d'entrada tots els nostres plantejaments és condemnar-se a la impotència, és condemnar-se a no aconseguir res d'allò que ja avui constitueix el patrimoni de lluita del nostre poble".

OPULENCIA PRIVADA I MISERIA DE L'ESCOLA

Mentre mils de milions de pessetes es conserven en bancs suïssos, no hi ha diners per fer escoles ni guarderies, ni per remunerar dignament els mestres.

L'escàndol és evident. El començament de curs torna a ser enguany l'espectacle indignant de cada any. Falten escoles, guarderies, mestres.

Però, falten mestres? De fet, com han calculat els representants elegits dels mestres, hi ha uns 22.000 mestres sense feina a tot Espanya. Mentrestant, el govern de la reforma manté tancada l'aixeta de les oposicions i fa trampa a l'hora de comptar les places vacants. A la "província" de Barcelona eren nomenats, a començament de curs, uns 1.500 interins, mentre es calculava que les vacants eren més de 3.000. Els mestres, interins i propietaris, van anar a la vaga mentre no s'aclarís la qüestió i es nomenéssin els mestres necessaris.

La crisi econòmica del sector privat agreuja la situació. Cada dia llegim als diaris notícies alarmants: es tanquen escoles i guarderies privades, s'amunteguen 60 nens i més en una sola aula, es donen classes en garatges i barracons. Les manifestacions, escrits i altres protestes han tornat a marcar aquest inici de curs.

Les negociacions amb el ministre no sols no han donat resultat sinó que han posat de manifest la manca d'instruments dels mestres i de la població per resoldre aquest caos.

El panorama educatiu es completa amb les negres perspectives de la privada, on es "negocia" un conveni sense representants democràticament elegits; amb les accions de lluita del personal no docent de la universitat i les protestes dels estudiants contra els augments de les matrícules.

El món de l'ensenyament reclama transformacions dràstiques, mesures enèrgiques, dintre d'un marc democràtic, per sortir del caos.

Cal multiplicar les accions contra aquest estat de coses, ajudar els ensenyants a organitzar-se en convergència amb les associacions de pares i altres entitats populars.

PRESIDÈNCIA DE LA GENERALITAT

LA VEU PACTANT?

Darrerament, algunes forces polítiques de casa nostra, explotant el fet nacional i intentant buidar del seu contingut de classe la lluita per l'alliberament del poble català, han emprès una actitud política aïllacionista utilitzant com a bandera la presidència de la Generalitat. Aquesta actitud s'ha expressat amb la negació a que Catalunya negocií la ruptura conjuntament amb totes les forces democràtiques espanyoles per a fer-ho directament amb el govern des de la mateixa Presidència, convertida així en l'única veu pactant de Catalunya.

Tot i respectant aquestes forces i la personalitat del senyor Tarradelles, al qual hem reconegut com a President de la Generalitat, no podem silenciar la nostra opinió i creiem que aquest és un intent d'instrumentalitzar la Presidència per a fabricar al seu entorn un instrument d'unitat idil.lica, tot marginant Catalunya del combat per la ruptura a nivell d'Estat, combat que hom pretèn fer aparèixer com estrany als interessos dels catalans.

La Presidència de la Generalitat no és una força política o social, sinó l'expressió de la supervivència simbòlica de la Institució i no ha d'ésser bel.ligerant ni col.locar-se al centre de la lluita, sinó que ha de restar com a dipositària de la Generalitat per a lliurar-la a la correlació de forces amb capacitat d'aconseguir la ruptura i d'imposar un govern provisional d'autonomia.

La presència de la Institució dins un terreny que no li és propi no solament no millora la situació unitària, sinó que, a més a més, pot causar la seva deterioració en la disputa institucional, i, de fet, emmascarar l'enfrontament de dues estratègies: una, aïllacionista, que dóna ja per guanyador al reformisme, i una rupturista, que obre el camí a un autèntic alliberament nacional, en aliança amb totes les forces rupturistes a nivell d'Estat.

La unitat política catalana ha de cristal.litzar en el camí de la ruptura i no en el camí del reformisme. Per això la consecució d'una sola veu pactant a Catalunya, propòsit que el PSUC ha defensat des de fa temps, no pot avançar acceptant actituds aïllacionistes sinó empenyent la mobilització i l'entesa de totes les forces polítiques i socials de Catalunya. I quan diem totes volem dir: les de l'Assemblea, les del Consell i les altres forces democràtiques no incorporades al procés unitari.

El PSUC fou el primer en defensar, i defensa, la reivindicació del restabliment provisional dels *"principis generals i les institucions configurades a l'Estatut del 1932"* com a objectiu irrenunciable per a la ruptura. Però això comporta aconseguir una correlació de forces que, mitjançant la mobilització i la negociació, guanyi la batalla al reformisme i obri l'únic camí pel recobrament de l'autonomia: la ruptura a nivell de tot l'Estat.

UN PAS EN EL CAMI DE LA RUPTURA

El conjunt de les forces democràtiques de l'Estat espanyol acaben de donar un pas molt important en el camí de la consecució de la ruptura, en aprovar la constitució de la PLATAFORMA D'ORGANISMES DEMOCRATICS.

Aquesta és la conclusió principal de la reunió d'instàncies unitàries reunides abans d'ahir a Madrid. El document aprovat com a *Programa Polític de la Plataforma* ofereix una alternativa democràtica, inequívocament rupturista, assumida per quasi la totalitat d'organismes unitaris de l'Estat. Com destacava ahir una part de la premsa, *"l'oposició unida ja té programa polític"*. A més, el programa de la Plataforma, que publiquem íntegrament, dóna satisfacció a les exigències de Catalunya en reconèixer explícitament el restabliment de l'Estatut de 1932 i la formació d'un govern autonòmic, responent així a la triple exigència expressada a bastament pel nostre poble: *Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia.*

Per aconseguir els objectius definits pel Programa, el document aprovat a Madrid proposa la combinació de la negociació i la mobilització ciutadana; aquella, pública, unitària i col.lectiva; aquesta, pacífica i responsable.

No ha estat fàcil; fins i tot la reunió de Madrid travessà moments delicats que en posaren en perill l'èxit. Però el sentit de responsabilitat pesà més que les divergències i les dificultats. I aquest és ja un èxit considerable.

L'Assemblea de Catalunya va ser present a la reunió amb una delegació molt àmplia; el Consell, no, com ja és conegut, perquè sis dels partits que el componen s'hi oposaren. Els acords de Madrid faran encara més injustificable a partir d'ara una actitud afllacionista.

Malgrat la passa endavant, no han desaparegut, però, els obstacles. L'absència del Consell n'és un. Un altre n'és el vot particular d'Izquierda Democràtica, que no assumeix la part política del document, i de la USDE, que mostrà reserves quant al punt sisè. També hi ha dificultats a les Illes, els representants de les quals no van parlar amb una sola veu unitària, i al País Basc, d'on, tot i no existir encara un organisme unitari, assistiren sis forces polítiques. En el fons, la reunió de Madrid no ha resolt definitivament la batalla entre reforma i ruptura al si de la mateixa oposició, però ha permès de consolidar una eina política imprescindible: un organisme de coordinació a nivell de tot l'Estat.

En la perspectiva immediata, caldrà donar un especial suport a un dels acords importants de la reunió de Madrid: la celebració d'una setmana de mobilitzacions polítiques per difondre el Programa de la Plataforma. Una setmana que, a Catalunya, coincidirà amb el 5è aniversari de l'Assemblea.

CONSTITUIDA DISSABTE A MADRID

Plataforma d'organismes democràtics

Programa

La societat i l'Estat travessen una greu situació de crisi política, econòmica i social. Els governants saben que no poden continuar governant com fins ara. Els governats no volen continuar sotmesos al sistema de govern actual que en el fons, malgrat els canvis evidents aconseguits sota la pressió cívica, continua mantenint les mateixes institucions polítiques dels darrers quaranta anys.

Els ciutadans, profundament preocupats davant del seu avenir, no han pogut prendre consciència plena de l'alternativa pacífica que l'oposició democràtica els ofereix per tal d'assolir i conservar la llibertat. Ho ha impedit fins ara la confusió creada deliberadament pel poder a través dels òrgans de formació de l'opinió pública que controla.

Des de les institucions del poder polític, el règim intenta posar obstacles a la marxa de la societat cap a la democràcia mitjançant una Reforma que no elimini dues característiques bàsiques del règim: la desigualtat entre els ciutadans i entre els pobles d'Espanya, i la continuïtat en el poder de la classe política que ha impedit les llibertats, governant sense control durant les darreres dècades.

En aquestes condicions, i si no es porta a la pràctica el programa que anunciem a continuació, unes eleccions no podrien expressar amb autenticitat la voluntat popular.

I

L'oposició democràtica, conscient del seu deure històric en aquest moment constituent del poder polític democràtic en la societat i en l'estat, coincideix entorn d'una alternativa concreta que posi fi a la confusió oferint als pobles de l'Estat espanyol la possibilitat real de resoldre els seriosos problemes que els afecten afegint-se a aquest programa polític:

1. Formació immediata d'un Govern d'ampli consens democràtic que obri, presideixi i garanteixi el procés constituent de l'Estat, com a via que pot permetre unes eleccions autèntic ament lliures.

2. Legalització simultània de partits polítics i organitzacions sindicals, sense exclusions.

3. Reconeixement immediat de l'exercici ple de les llibertats d'expressió, reunió, associació, manifestació i vaga.

4. Adopció de les mesures necessàries per assegurar la unitat jurisdiccional i l'organització i funcionament d'un poder judicial independent, d'acord amb les exigències d'una societat democràtica.

5. Amnistia completa per als presos polítics, lliure retorn dels exiliats i amnistia laboral.

6. Reconeixement de les aspiracions a Estatuts d'Autonomia de les nacionalitats i regions que en reivindiquin i que es dotin de l'organització política adequada per garantir el seu propi procés autonòmic durant el període constituent de l'Estat, tot restablint-se provisionalment, en els casos més específics de Catalunya, Euskadi i Galícia, els principis i institucions configurats en els seus estatuts aprovats o plebiscitats, i formant els seus respectius governs d'autonomia, amb les funcions que, en llurs territoris, els confereixin aquests estatuts.

7. Aplicació d'un programa concertat contra la inflació i l'atur i de reactivació del procés productiu, que permeti la superació de la crisi amb la participació dels sectors socials més afectats per ella, i respectant els interessos dels treballadors.

8. Després del restabliment i exercici efectiu de totes les llibertats públiques, mitjançant consulta popular i convocatòria d'eleccions a una Assemblea Constituent, la sobirania popular determinar la lliurement la nova Constitució de l'Estat,

9. Derogació de totes les lleis i institucions que s'oposen a aquests principis d'alliberament polític.

L'assoliment d'aquest gran objectiu només és possible avui combinant la negociació i la mobilització ciutadana. Negociació pública, unitària i col.lectiva de l'oposició amb els poders de l'Estat, amb la garantia prèvia del funcionament lliure de totes les organitzacions polítiques i sindicals, per a la instauració del programa polític aquí definit. Mobilització ciutadana, pacífica i responsable, per urgir la negociació i aconseguir amb ella la democràcia.

II

Per a l'assoliment d'aquest objectiu es constitueix la Plataforma d'Organismes Democràtics.

La Plataforma estarà constituïda per les representacions dels organismes que la integren designades discrecionalment per elles en cada cas.

Dintre de la Plataforma comuna, els organismes es reconeixeran com a recíprocament sobirans en llur àmbit propi d'actuació.

Els acords que siguin adoptats a la Plataforma seran executats per la Comissió Permanent,

Aquesta Comissió podrà prendre les iniciatives necessàries en l'àmbit dels acords adoptats per la Plataforma i elevar a aquesta les propostes i els suggeriments que li semblin oportuns.

La Plataforma queda oberta a la incorporació de nous organismes unitaris, l'admissió dels quals serà decidida per ella, tot considerant en les deliberacions les propostes què li siguin formulades per aquests.

Enguany, les pàgines de "Treball", l'òrgan del PSUC, present a la vida política catalana al llarg de tot el franquisme, han saludat l'aparició d'un diari català, AVUI: en la lluita de tot el poble contra el feixisme, el dret a una cultura i a una llengua ha estat un dels eixos més genuïns de la mobilització popular, de la lluita per a recuperar una identitat que ens havia estat arrabassada.

De la mateixa manera que saludàvem l'aparició d'"AVUI",donem ara la benvinguda a "ARREU", que vol esdevenir revista de les classes populars d'arreu de Catalunya, amb una especial preocupació per la problemàtica de les comarques catalanes. Es esperançador l'esforç d'un grup de professionals de la informació per recollir la veu dels pagesos, dels treballadors industrials,dels joves,dels nuclis de catalans que fan una tasca no sempre ben compresa per salvar Catalunya i recuperar les llibertats democràtiques en condicions sovint extraordinàriament difícils.

Que el nou setmanari en català sigui de veritat el portantveu del poble,un òrgan d'informació lliure, una eina per a recuperar la memòria col.lectiva i,en definitiva, un vehicle per als qui pensen en un país més just.

Cap al Congrés de CC OO

Preparar el Congrés de les Comissions Obreres i, sense esperar el Congrés, enfortir les Comissions: ve't aquí l'essencial d'un recent document de la C.O. Nacional de Catalunya.

CONSTRUIR DES D'ARA EL SINDICAT. AFILIACIÓ MASSIVA.

"La Coordinadora General de Comissions Obreres aprovà, a la seva reunió del 17 d'octubre, la construcció, a partir d'ara, del sindicat de Comissions Obreres", comença dient el document.

"S'acordà també d'afiliar massivament tots els treballadors que ho desitgin. I de dotar-nos d'una estructura com a sindicat, sobre la base dels documents que, com a projecte, ha elaborat el Secretariat General, del que és la nostra pràctica sindical i organitzativa i dels diferents documents de Comissions en aquest darrer període."

OMPLIR EL BUIT SINDICAL

Un cop iniciada la carrera dels altres corrents sindicals cap a la seva afirmació i consolidació particular, la pretensió de CC.OO. de continuar mantenint de manera solitària la bandera de la unitat sindical com a objectiu immediat posava les CC.OO. en perill. El retrocés precipitat del verticalisme deixa un *buit sindical* que calia omplir. Els treballadors conscients busquen una definició sindical: si les CC.OO. no donen una possibilitat de definició, ¿no es posen en perill de perdre part de la influència de masses que durant tants anys de lluita han vingut acumulant?

Qualsevol altra actitud, avui, és ingènua. Sobre tot tenint en compte que allò que està en joc no és sols, ni principalment, la influència partidista dintre del moviment sindical. El que està en joc és el caràcter mateix del moviment sindical: la seva capacitat d'antagonisme al sistema,la seva acceptació resoluda de la lluita de classes, o, al contrari, la seva domesticació, més o menys marcada, pel capitalisme. No oblidem que hi ha poderosos interessos, també internacionals, que intentaran -que intenten ja ara- intervenir amb grans recursos econòmics en aquesta batalla.

ENFORTIR LES COMISSIONS OBRERES SENSE ESPERAR.

Per tot això, les propostes de la C.O. Nacional són precises: "dotar-nos d'unes formes d'estructuració, d'uns mètodes de treball, d'equips jurídico-tècnics i mitjans materials com corresponen a un sindicat". Per facilitar l'afiliació, les CC.OO. preparen l'edició immediata del carnet i els segells de cotització.

La culminació d'aquest procés serà el Congrés Nacional de Catalunya, seguit del Congrés a nivell d'Estat.

Però seria un error, segons el document, esperar aquestes mides per enfortir i desenvolupar les CC.OO. El que cal fer és treballar-hi des d'ara mateix. Cal "confeccionar ja llistes d'afiliats a tots els centres de treball", sense esperar carnets ni segells. Cal dotar-se ja dels mitjans materials d'un sindicat, etc.

ORGANITZACIÓ OBERTA, DE MASSES, ASSEMBLEARIA, DEMOCRÀTICA

¿Com ha de ser l'organització?

"El caràcter obert, de masses, sense discriminacions, tal com concebim el sindicalisme és la base del paper decisiu que atribuim a les assemblees de treballadors. Es per això que considerem que la base de treball i de representativitat de CC.OO. ha d'estar en les assemblees als centres de treball".

Es tracta d'assemblees a les quals acudeixin tots els treballadors que vulguin i que es considerin de CC.OO.,tant si tenen el carnet com si no. I on tots els assistents tinguin dret de vot i puguin elegir i ser elegits. "El conjunt dels treballadors que assisteixin a l'assemblea és el que podem considerar la secció sindical de les Comissions Obreres al centre de treball".

La resta del document fa propostes precises per a l'articulació del sindicat combinant el criteri professional (ram) amb el territorial (localitat, comarca, etc.). Dos principis de la democràcia obrera que són propugnats són el de la representació proporcional i el de la revocabilitat dels càrrecs, per obra, naturalment, dels mateixos que els han elegit.

L'ensenyament

PNB, VAGA D'UN MES

La vaga del personal no docent de la Universitat de Barcelona dura des de fa més d'un mes, sense que ni el Rectorat ni el Ministeri donin respostes positives. El viatge del rector Estapé a Madrid tampoc no ha aportat novetats. Exàmens de setembre, matriculació, nòmines, tot està pendent: la Universitat segueix paralitzada.

INSTITUTS PARALITZATS

Sense precedents: 22 directors d'institut del Barcelonès suspenen les activitats dels seus centres mentre el Ministeri no concedeixi tots els professors sol.licitats. Es calcula que no han estat concedides les 250 places que havien estat demanades. La Inspecció pressiona per reduir el nombre d'alumnes. Corre el rumor que serà derogada una ordre ministerial que impedeix donar classes a més de 40 alumnes per aula. Els no numeraris havien començat una lluita contra el Ministeri.

PARES D'ALUMNES

La Federació d'Associacions de Pares d'Alumnes d'Instituts de Catalunya i Balears han protestat per la situació creada a la Universitat i als Instituts. Els pares d'alumnes de les escoles d'EGB s'organitzen també a nivell de la "província" de Barcelona i eleven les seves peticions al Ministeri.

UNA CAMPANYA DE L'ASSEMBLEA

SALVEM CATALUNYA PER A LA DEMOCRACIA

Durant els anys de la dictadura, la manca de llibertats democràtiques i de control ciutadà sobre les decisions i actuacions públiques ha possibilitat que uns grups molt concrets s'hagin enriquit fent negocis de tot tipus que signifiquen la destrucció de la natura i de bona part de les ciutats. Aquesta situació és més greu, encara, si tenim en compte que la majoria d'aquests grups estan, directament o indirectament, lligats a l'administració pública. El president de la Diputació de Girona és un alt càrrec directiu de l'empresa responsable de la desfeta ecològica del Ter. Un ex-alcalde, Porcioles, i nombrosos regidors de Barcelona estan lligats a les més brutes operacions immobiliàries que han destruït la ciutat. Les empreses elèctriques donen feina als alcaldes dels petits pobles on volen construir centrals nuclears per tal d'obtenir més fàcilment els permisos.

D'uns mesos ençà aquest procés de destrucció del territori degudà a negocis molt sovint fraudulents, s'ha accelerat. Amb la impassibilitat dels ajuntaments, o, moltes vegades, per iniciativa i amb el ple suport dels consistoris no representatius, de dia en dia s'aproven i realitzen projectes antisocials, que només beneficien els seus promotors. El Pla Comarcal de Barcelona, la desviació del riu Llobregat per tal d'obtenir més terrenys per a la indústria, tot destruint les zones pageses, el projecte d'edificar el parc natural d'Aigües Tortes i les destruccions de boscos al Montseny i al Montnegre, no són sinó petits exemples d'aquest procés.

Els grups que durant tots els anys de la dictadura han fet de la *corrupció* la seva forma usual de relacionar-se amb l'administració, són plenament conscients que aquesta situació d'incontrol i manca de representativitat s'acaba, que el restabliment de les llibertats democràtiques i la constitució d'ajuntaments representatius serà el final de la seva forma usual d'actuar.

En aquest context cal veure l'ajornament de les eleccions municipals que el govern Suárez va decidir al penúltim consell de ministres, ajornament que, de fet, significa perllongar aquesta situació dos anys més.

Les actuacions d'aquests darrers anys, les presses dels últims mesos per acabar tots els negocis possibles, poden conduir a una situació en la qual, malgrat que demà hi hagi un govern al servei de tot el poble, malgrat que els ajuntaments siguin representatius i disposats a resoldre els problemes, esdevingui impossible respondre a les necessitats dels ciutadans perquè ens hagin destruït les ciutats i el territori.

La campanya *Salvem Catalunya per a la democràcia*, endegada per la XIX sessió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, té precisament per objectiu evitar que es puguin consumar aquestes últimes actuacions de pillatge que impedirien, un demà proper, redreçar les nostres ciutats i el nostre territori per al servei de tots els ciutadans.

La iniciativa de l'Assemblea, però, cal concretar-la a cada comarca, a cada ciutat i poble, a tots els barris, amb mobilitzacions de tots els ciutadans de Catalunya al voltant dels seus problemes més propers. Problemes, tots ells, la solució dels quals exigeix la ruptura democràtica.

Salvem Catalunya per a la democràcia. Guanyem la democràcia per salvar Catalunya.

MARC TERRÈS

Xavier Vinader
José Martí Gómez
Josep Ramoneda
López Raimundo,
lluita d'avui per un demà més lliure

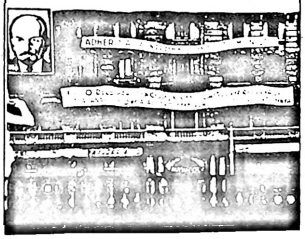

Reproducció de la portada d'un llibre editat per "Laia". Se n'ha fet una edició en llengua castellana.

TORNA EN RAFAEL VIDIELLA

Ja ha publicat la premsa diària que Gregori López Raimundo ha estat aquests darrers dies a Budapest amb Rafael Vidiella, el vell lluitador i dirigent del PSUC.

Vidiella, que va néixer a Tortosa el 1889, va començar allà, als 11 anys, a treballar com a impressor. Va fer l'aprenentatge revolucionari a la CNT, de la qual va esdevenir aviat dirigent reconegut, a Barcelona, València, Almeria, Madrid, París... Una de les sessions del Congrés de la CNT, del 1919, va ser presidida per Vidiella. Posteriorment, féu seva la causa del marxisme, convertint-se en la figura màxima de la Federació Catalana del PSOE, fins la seva fusió amb el PSUC, del qual va ser membre en el primer Comitè Executiu i el qual va representar en el Govern de la Generalitat, fins al final de la guerra, com a conseller de Justícia, Treball i Obres Públiques. Alhora, Vidiella va dedicar una atenció particular a la lluita sindical, essent elegit President de la UGT de Catalunya, en el seu darrer Congrés de l'any 1937.

Durant la Guerra Mundial, en Rafael Vidiella va viure a Moscou, a on es va traslladar en ser delegat pel PSUC com a representant del Partit a la Internacional Comunista. Posteriorment, va residir a França fins que, l'any 1950, el PSUC fou declarat il.legal pel govern francès. Actualment, viu a Budapest, on després de gairebé dos anys d'espera, el Consolat espanyol li ha lliurat el passaport.

Raons de salut i d'edat, han fet impossible fins ara el retorn de Vidiella a Barcelona, cosa que ell desitja amb ànsia.

El nostre secretari general creu que Vidiella tornarà a ser entre nosaltres abans de Nadal, probablement el mateix mes de novembre.

CONTRA LA CONGELACIO SALARIAL, L'ATUR FORÇOS, L'ACOMIADAMENT LLIURE...

12 de Novembre UNA JORNADA D'ATUR

La crida de la C.O.S. -que reproduïm íntegrament- ha estat acollida amb satisfacció per la classe obrera de Catalunya. A totes les assemblees que s'han celebrat aquests dies a sindicats, s'ha parlat amb entusiasme de la jornada del dia 12. I a moltes empreses -sobre tot al Baix Llobregat- s'han pres acords concrets de mobilització, en el marc de les lluites endegades pels convenis col lectius i per la readmissió dels despatxats.

En aquest clima de resposta positiva, es reuniren divendres a la nit les tres principals organitzacions sindicals de Catalunya: Comissions Obreres,USO i UGT. Amb la intenció,expressada per CC.OO. i USO, de donar suport a la mobilització del 12 amb una crida feta des de Catalunya i signada per les tres organitzacions sindicals, les mateixes que, a nivell d'estat, integren la C.O.S.

CC.OO. i USO es plantejaven al mateix temps que la mobilització unitària del 12 fos un pas cap a la unitat de les forces sindicals reals de Catalunya cap a la constitució de la COS al Principat. L'acord, però, no va ser possible. L'esperit unitari que caracteritzà l'actitud de CC.OO. i USO no va fer canviar els plantejaments d'UGT que es negà no sols a parlar de la constitució de la COS a Catalunya, sinó també a signar una crida conjunta pel dia 12. Com declarà a TREBALL en Josep M. Rodríguez de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, *"aquesta negativa d'UGT només s'entén per la por que tenen els seus dirigents que la mobilització del 12 representi un pas decisiu per la unitat del moviment obrer a Catalunya i per la constitució de la COS aquí".*

Tot i que UGT donarà individualment suport a la jornada, la seva responsabilitat és gran en no signar la crida que fan CC.OO. i USO. UGT hauria d'adonar-se que amb aquesta negativa, es ve situant al costat del "sindicalisme" que comença a "ensenyar el plumero", el de SOC i CNT, que s'han manifestat obertament en contra de la jornada del 12, en el cas de SOC, després de l'entrevista que sostingué en Casassas amb el ministre de "Relacions Sindicals".

La jornada del 12 contra les mides antiobreres i antipopulars del govern contribuirà a fer més ferma la unitat del moviment obrer. Així ho han entès les CC.OO. i USO amb la seva crida Unitària. UGT haurà de triar: entre la dita "Alianza Sindical" amb els qui fan el joc del capital (CNT i SOC) o una autèntica coordinació amb les forces obreres reals que militen avui a CC.OO. i a la Unió Sindical Obrera.

Ara, però, el més important és que els mateixos treballadors prenguin acords per tal de decidir de quina manera participar a la jornada. Una jornada que els comunistes impulsarem amb tot el nostre entusiasme.

CRIDA DE LA C.O.S.

"Les mesures econòmiques aprovades pel govern suposen un greu atemptat als nostres interessos.

Quan encara s'han de discutir els més importants convenis col.lectius, volen impedir-nos -de fet- la negociació. Mentrestant l'encariment de la vida es dispara, ens congelen els salaris i davant el greu atur, implanten el lliure acomiadament i quan reclamem la llibertat sindical ens intenten imposar una reforma inacceptable.

Aquestes decisions s'han pres sense consultar els sectors més afectats, volent fer-nos passar tot el preu d'una crisi, de la qual l'única responsabilitat incumbeix al gran capital i al règim al seu servei.

VOLEM UNA SOLUCIÓ POSITIVA

El país no sortirà de la crisi actual amb aquestes mesures. Nosaltres volem trobar una solució positiva que fixi el reconeixement de les llibertats democràtiques, amnistia total i laboral i un govern d'ampli consens democràtic.

Amb aquestes condicions seria possible abordar un programa econòmic contra la inflació i l'atur, de reactivació de la producció, amb la participació dels sectors afectats i respectant les necessitats immediates dels treballadors:la capacitat adquisitiva dels salaris, una assegurança d'atur completa i pensions suficients, garantia de lloc de treball i mesures enèrgiques contra l'evasió de capitals, el frau fiscal i l'especulació de tota mena.

Per aconseguir aquests objectius és necessari que els treballadors donem una resposta a les mesures del govern, amb una mobilització de masses, unida, responsable i pacífica.

Aquesta és la forma normal de lluita que els treballadors europeus estan emprant per defensar llurs interessos.

Les organitzacions sindicals de la C.O.S. que signem aquesta crida som conscients de les nostres responsabilitats i de la gravetat del moment.

En interès dels treballadors i del país acordem:

Convocar a una jornada d'atur de 24 hores pel dia 12 de novembre a tot l'Estat i a tots els sectors de producció. Aquesta jornada començarà a les zero hores del 12 i acabarà a les 24 hores del mateix dia. Les reivindicacions i objectius concrets seran:

-Contra la congelació salarial, augment de 6000 pessetes linials.

-Contra la desocupació, llocs de treball i assegurança d'atur suficient i per a tots.

-Contra l'acomiadament lliure, garantia de treball i amnistia laboral.

-Contra la reforma sindical, desaparició de la CNS i llibertat sindical.

GARANTIR EL CONTROL DE L'ACCIÓ

Donada la trascendència d'aquesta acció es necessari que sigui un èxit. Per això proposem:

1) Realitzar des d'aquest moment i a totes les ciutats, localitats i pobles del país, manifestacions pacífiques, sol.licitades, convocades i coordinades per les organitzacions que componen la C.O.S. Invitem les demés organitzacions sindicals i democràtiques i tots els sectors populars i ciutadans també afectats per les esmentades mesures a participar-hi.

2) Iniciar una campanya d'assemblees i mítings a les empreses explicant les mesures del govern i la necessitat de la resposta, on es decideixi la concreció de la jornada de vaga segons les condicions de cada centre de treball i prenent mesures per a garantir el seu control a tota hora.

3) Entaular converses amb les empreses a fi de trobar una sortida negociada a la pressió que es proposa i evitar represàlies que allargarien els conflictes i n'augmentarien el cost.

4) Presentar a l'opinió pública i a totes les forces socials i polítiques del país l'abast i objectius de l'acció així com la seva necessitat.

5) Evitar tota mena de provocacions i intents de manipulació de l'acció.

Demanem als mitjans d'informació que col.laborin a l'explicació objectiva d'aquesta mobilització dels treballadors".